

המילונריה היהודית

ואחרים, ממקימי היישוב היהודי. אבא, שהיה יבואן תרופות, דבר עשר שפות, אבל בבית דיבינו לסייעון עברית וצרפתי. אני, לעומתו, דונת המשפטות בלבד: עברית, ערבית, אנגלית, צרפתית ופורטוגזית. אני היה במצרים מורה לעברית".

ספרא הרם את הכהנה

ביום הקמת המדרינה מצאה עצמה המשפחה במעין מחנה, אליו הגיעו כל היהודים, ואביה התמנה בראש המנהנה. כאבורי שנה הם חזרו לישראל, ונינה השתלבבה בגימנסיה "הרצליה". לאחר שנתיים וכמה במלגה מגנוף אמריקאי והגשמה החלו: למד פסיכולוגיה עם דאן פיזי. את המMASTER בפסיכולוגיה עשתה באוניברסיטת קולומביה בארה'זת-הברית, ועברה לניו יורק.

אחרי סיום הלימודים השתלבבה נינה בעבודה במסגרת עליית הנוער. היא הירכטה לנסוע

ашתקך בגל ... 101". העברית בפה רוחה גנטולת כל מיבטח זה, למורות שנים כאנ ותמיד יהו", כדבריה. אנחנו יושבות בלובי הקומה ה-17 של "הילטון". אנחנו נקלע ד"ר חיים אליאן, יוזר רשות בתיה-הספר המקצועיים "עלמי", שניגש אל נינה ומתחק אותה בחום: "אני דוקטור בוכותה", הוא אומר, "היא הבסת אוֹף דה בסט".

"יש לי הרבה נחת", אומרת וינר, "בשאני רואה את חיים ואלפי חבריו, שכאו משיכבה חברתייה-כלכלית נמוכה, ומנקדתה פתיחה כמעט בלתי אפשרית הגיעו להישגים אקדמיים עצומים ולמרות שאני יכולה להשרות עצמי. חשוב לי להיראות טוב, אבל בחצי המחיר, ולעולם לא לנקר עיניים".

ニינה נולדה במצרים. אמה, יונגה פאפו, היא צBrit מראשו-זילצון, ממוצא ספרדי. סבה, אומרת

דליה בן-אדרי

צילום: איריס אלפסי

ל מרות שהיא מילונרית כבדה, ולמרות שהיא לבושה ונראית כמו מיליון דולר, נינה ויינר מתקוממת כשוואלים אותה אילו גבר מעצבים היא מעדיפה: "את יודעת ששמלה של מעצב-על עולה כמו שתי מילגות לשנה לתלמידים נזקקים?" היא אומרת בעיניהם בורקוט. "שהחברות שליל' לבשו ולנטינו, או איב סאנדרון. אצליח זה לא נמצא בשום סדר עדיפות, למורות שאני יכולה להשרות עצמי. חשוב לי להיראות טוב, אבל בחצי המחיר, ולעולם לא לנקר עיניים".

וינר היא נשיאה העולמית של קרן "איסף" – קרן בינלאומית לחינוך, שנוסדה על ידה ועל ידי איליההון היהודי אדרמן ספרא (בעלה של נינה,

ולטר, הוא נשיא "שינול ריפובליק בנק", השיר למשפטת ספרא) לפני 18 שנה. הקרן הוקמה במטרה לטסייע לטודניטים הכאבים משפחות מייעלות יכולת לרכוש השכלה גבוהה, תוך עירוד למצינו. עד כה היא חילקה יותר מ-8000 מלגות לתארים ראשוני ושני, ולדוקטורנטים ולפוסט-דוקטורנטים ישראליים בחו"ל.

"ב' ביולי 77' קיבצנו, אדרמן ואני, כבוצת חבי רים אל הבנק של ספרא. באותו יום כבר אספנו 250 מיליון דולר. בעלי ואני נחשבים בין התורמים הר

ציניים, מאו ועד היום. אני עושה, כמובן, את כל העבודה בתנדבות, אבל מקדישה לעניין 15 שעות בשבוע. בעלי אומר, שאנו עושים זאת כדי לא להאכיל לפחות שישה ילדים, שירעבו אם לא אעבד..."

ニינה וינר, אשה מרשימה, חטובה ודקירה ומתופתת מאוד, נראית נטולת-גיל. רק העורקה שלטה עם משפחתה מצריים בגיל 16, ביום הקמת המדינה, מסגירה את גילה. "הסוד שלי הוא עכורה קשה ומספקת, וכנראה גם גנטיקה טוביה. אני נפטרה

ニינה וינר, מילונרית כבדה, יכולה להרשות לעצמה לחיות בפואר ובתחפנוקים. במקום זה היא מעדיפה לעבוד 15 שעות ביום, באיתור סטודנטים מצטיינים ומעוטר יכולות, להם היא מעניקה מלגות עידוד ■ היא גאה מאוד ב"ילדים שלה", שרובם מהם השלימו בזוכחה את עבודות הדוקטורט שלהם, באוניברסיטאות היוקרתיות בעולם ■ ובכל זאת, היא כואבת את הפער העדתי בישראל, שקיים לדבריה עד היום

למחנות-ים-מעבר של בני נוער, שם נתקלה לראשונה בכויות של הצעירים, يولים מצפון-אפריקה ומאסיה. "גיליתית אצלם פערם החינוכיים, חברתיים, עדתיים וסוציאליים, וכבר או נדלקה אצלם אדومة".

היא נישאה רק בגיל 30 ("בר חסכת מעצמי את הגירושין הראשונים, הקשורים לרוב לנישואים בוכר") לוולטר, עורך דין יהודי בן 32. "במהלך השנים היו לי כמה מהזרים אמריקאים, אבל תמיד דחתי אותם, כי התעקשתי לחזור ארצה. כשהייתה אראלה.

ニינה בගואה, הביא לראשונה חשמל לריאשו-זילציו, עבר עם הbaruן רוטשילד והתמנה למנהל היקף הראשון. אביה, דאובן פרלמורט, שעלה ארזה מروسיה, היה בן משפחת לבונטין, ממקימי המדינה. שר החוץ הראשון, משה שרת, עיכרת את שם משפחתם לאבידר. הורייה עברו לחטגורר במצרים, שם נולדו נינה ואחותה, המתגוררת כיום בברזיל, נשואה לפמי בהז, לשעבר איש המהתרת וכוכם איש עסקים אמריך מאד, התורם כספים רבים לישראל. "גדלת בבית ציוני, על סיפני שרה אהרוןסון

ニーナ・ワインバーグ
「私は多くの人々に
お世話になりました。
しかし、この機会に
感謝の意を込めてお詫び
の言葉を述べたいです。」

מיליון וחצי דולר, עברה ממשרד בניו יורק. את השירותים היא מקבלת בחינוך מושך ערכיה הדין שבו עבר בעלה.

לפי החלטה משותפת של וולטר ושל גראוטו, אימצה נינה את ילדיהם ומצאה עצמה أما במשרחה מלאה. בשנים לאחר מכן, החלמה על ילד משלה, אך כל הרינוונואה הסתיימו בחפלות והיא הרימה ידיים. "מצד אחד, יש לי תחושת החמץ", היא מודה בגינוי לב, "אבל מצד שני אני חושבת שהגורל שלי ייעדר אותי לעשות משהו אחר. אני מרגישה בתmol ומודה לאלהיים כל יום, על שאיפשר לי לתרום ולתת. הנכונות שלי תחת היא עצומה, הרבה יותר מאשר קיבל. הילדים שגדלו הם אומננו לא של, אבל הילד שנולד לנו הבכור של בעלי סוג מבחני מעגל. הנכד הוא כולם שלו".

**"יש לי תחושת החמץ, אבל אני
חוושבת שהגורל יעד אותי לעשות
משהו אחר. אני מרגישה בתmol
ומודה כל יום לאלהיים על**

**שאפשר לי לתרום ולתת. הילדים
שגדלו הם אומננו לא של, אבל
הילד שנולד לנו הבכור של
בעלי סוג מבחני מעגל.
הנכד הוא כולם שלו"**

גומי שוכן לתروم גם ממשם". בעלה ("בBOR נהדר, קסם") היה או גרש ואב לשני בניו בני 8 ו-10, גאולו עצמו, והחל לעבוד עם ריד' המפעלה, ומונר ספרה.

"נסענו עם אדמנד ולילי לחופשה בדורות צרתף, שוחטי לו על הבעה שיש בארץ עם בני עדות מorth, ואמרתי שאחנו יכולים לשפר את המזียאות הנורית בארץ. ספרה הסכים להרים את הכפפה ונשיך לעמד מאוחר. ב-1967 נסעתי לפגוש את שוק נבו, התוכנית המקורית שלו הייתה לפועל תשע הילדים העצירים. אבל הוא שיכנע אותו ויזוכי בחינוך גבוה, כדי שאוותם בוגרים יעורו תשך לצעירים, והיום אני יודעת עד כמה הוא טוב".

תחילת הדריך היא פעלת מתוק ביתה, עם יונה אחת. כאשר הקרון גדלה והחללה לחלק

אורלי סגורה מנגל

עדין מתגורר בשכונה, אלא שביקורתה של ד"ר אורלי במקומות אינם נוטליגים-משמעותיים, אלא מוקצעים.

לימודי הדוקטורט של אורלי יזידעוגב,

באניברסיטת אוקולומה, מומנו על ידי

"איסיס", תקן יזידעוג לשוב ארצה לאחר קבלת

התואר ולחשתלב בחיה הקהילתית.

לפני ארבע שנים הקימה אורלי בבית הספר השוכני "עמיאל-רמב"ם" מרכז להעשרה

פסicomטרית. בית הספר טיפס לכותרות

הארציות, כאשר במלחמות המפרץ נתן עליו טיל

הסקופי הראשון. תוך שיטות בין-

ביתיים, החליטה אורלי להתגיים

לשיקומו מהזווית המקצועית שלה,

כמוות לאיתור ל��וי למידה וטיפול

מוסורי.

היא הביאה לשכונה את נינה וינר,

הבדיקה אותה בהתלהבותה ושיכנע אותה

לסיעו במימון הקמו של מרכז

איבוחוני-טיפולי.

הנתונים המעודכנים על ילדים ל��וי

למידה, היא אומרת, הם מפוחים:

"כ-15-20 אחוזים מכל הילדים הם ל��וי

למידה. מדובר על אלף ילדים בארץ,

שחם לא דיסלקטים, אבל יש להם בעיות

בקראיה ובכתיבה. הבדיקה המוטורית בגין,

או בכיתות הראשונות של בית הספר, היא

אמצעי עקיף - לבדוק התחפותה

הኮגנטיבית".

ובשכונת התקווה, היא אומרת, המכטב

קשה ומדובר ביוטר מ-20 אחוזים של ל��וי

למידה.

המכון של אורלי, הממוקם כיוון באולם

מרוחות, סוג מעגל אישי בחיה. בימים אלה

היא הזמנתה לבית-הנסיא, שם קיבלה את

פרס "איסיס" בסך 40 אלף דולר על תרומותה

לקהילה וידיית עם רואת החהות והסביר לי,

ושמכוון שהפרס ניתן לי על תחומי עיסוקי,

הוא חביב במשמעותה הרכינה הכל דבר...".

■ בדוריה אבידזבריר

ש כונת התקווה, 1959. התינוקת אורלי יזדי

היא בתהזקונים במשחה בת שישה חודשים.

האב, יעקב, הוא סטת-אבן. האם, שושנה, על מוכנות-הפריה הביטית, תופרת לילדיה

מכנסונים משייריו בדים, בעוד פיה מנפיק

אמירות חיות דידקטיות, רווית מוסר-השכל.

שכונת התקווה, 1996. ד"ר אורלי יזידעוגב,

ашה אלגנטית בחילוף מכנסים מוחו-ית,

מתוגרת אומנם עם הבעל ושלשות הילדים

בחדרה, אך פעם בשבוע היאnochתת בשכונת

התקווה. אמה נפטרה לפני עשר שנים, אביה

בשנת 73', בעקבות מלחמת יום הכיפורים, החילתה להתחילה לפועל למען הארץ. תחילתה עברה באום, "אבל הרגשטי שמה שקורה שם הוא פאסביי ונגטבי, ואני רצתי משחו חובי, עם אקסן". באותה תקופה עזב בעליה את משרד עורך-הדין המשגש שבבעלותו, בניו-יורק, ועבר לנלה את הבנק של ספרा.

וינר: "מה שקדם אותה - אם כי לא הפтиיע - הוא,ישראל וארכזות-הברית הון המדריניות שבחנו הפער בין עשירים ועניים הוא הכי גדול בעולם. ואוצר, אנחנו רק הולכים ומתרחקים ממלחמותיהם של מיסיסי הדריניה. יש משפט לאומי: 'במקרים לחתת לאדם דג, עדיף ללמדו איך לדוג, כי או יהו לו הרבה דגים', וזה המוטו שלי. בעניין, חינוך הוא מפתח להתקדמות, לתדרmittת אישיות טוביה, לעצמאות כלכלית, ובכלל, לחברה יותר טוביה ויתר ערכית".

את המועמדים להשתלב בקרון ולזכות במילגה, מארתת נינה בעורת שאלונים ובבדיקות נספחות של אנשים הנמצאים מתחת לקו העוני. "לצערנו, 95 אחוזים מהם הם בני עדות המורה, למרות שבארץ לא אוהבים להזכיר את העוני העדרתי. גם התקציב שלנו מוגבל. יש לנו מיליון וחצי דולר בשנה, ולאחרונה, למשל, מtower 800 מגישים הכספיות, 600 נמצאו מתאימים, אך לצערנו יכולנו לקבל רק 110, וזה בנסיבות תחרוכן. אבל אני אופטימית, ממשיכה להלום על התקציב כפול, וידעת שאני עשויה הכי טוב ונכון אני יכולה".

מטאטאים את העדות מחתה לשטיח

ד"ר אורלי יזידעוגב מטפלת בילדי שכונת התקווה. 40 אלף דולר על תרומותה להקהילה

• **הקרן שלכם מיעודת רק לבני עדות דמויה?**
בחול' נקרהת הקרן 'הקרן הבינלאומית הספרדית'. בארץ ביקשו להסביר את שמה 'קרן הבינלאומית לחינוך', אבל אני יודעת שאת הבעה העדרית נוטים כאן לטאתה מתחת לשטיח, וזה מפריע לי.

• **נזכרן שהמצב השתperf, אבל לא בפריפריות, שם עדרינו לא הופיעו את הכספיו של תלמידים שיש כיסי אפליה גדולים. ההתייחסות לאנשים כאלו אורחים סוג'B' מונצחת, ולא עושים די לתקן המצב. מנתונים שבדקתי עד שנת 92', רק חמישה תלמידים מתוך 110 משכונות התקווה סיימו בוגרות, וזה עוד בתל-אביב, ממש מעבר לככיש.**

• **בין הבוגרים שלנו יש אחד, שישים את לימודיו בהרווארד בהציננות והיום הוא רופא בכיר בכית'ה החולום 'סורוקה'. בגיל 11 רצוי להשאיר אותו כיתה, והוא לא סיים אפילו בגראות... ויש בחור אחר, שהוא ילד קשה ולא הצליח לסייעים תיכון, ובכוכנתו הוא סיים לאהרונה ודוקטורט במדעים. כמו שהוא אף סייפור הצלחה'.**

• **יש לך תחושה שאתה עוסקת בהצלת נפשות?**
בון, כי אנחנו נותנים לאדם את הדרנות חייו. יש לנו בשנה כ-500 סטודנטים העושמים את התואר הראשון בארץ, ו-25 תלמידים לימודים תיכוניים, בתוכנית אוניברסיטאות הCY וקרתיתות בחו"ל. אלה עוברים קשה כדי להוכיח מעמד, וחורים אלינו כדוקטורדים לסתוציולוגיה, כלכלה, משפט, פסיכולוגיה קלינית, רפואה, מחקר ומה לא".

"מלכתחילה החלחנו לילכת על קו העוני ועל

מיקום גיאוגרפיה. לדעתינו, אם יש פולני עני בירוחם,

עדין יש לו יותר סיכוי. אבל אדרבה, נמצא לי כוה

בירוחם, או במעלות, או בדרום תל-אביב, ואני אתן

לו מילגה."

• **את בקשר עם בוגרי הקרן?**

"בון. יש לי משפחתי בילוגית בארץ שני בקשרי

רואה, אבל את הילדרם שלוי, בוגרי הקרן, אני רואה

הרבה. יש לי 200 ילדים באהלה. זה המון. וזה הרבה."

"לא, וכל עוד נשמה באפי, אמשיך. בעולם הבא יהיה לי מספיק וממן לא לעשות כלום, אבל בעולם הזה העבודה עם 'איסיס', בירעה שעשית עם חיינו שישייר גם אחריו. "מצבי הכלכל' מיאפשר לי להיות למזרי אחרית. אני מפסידה הרבה יידידות, כי אין לי זמן לפחות יחסים עמוק, או להיפגש לאירועות צהיריים ולקפה של חמש עם חברים. לעיתים. לפחות מטה לנקודות שלמה חדשה, אבל אז, כשהאני כבר כמעט כותבת המהאה, אני אומרת לעצמי שעדיף לשמור את הכלס' למילגה. "הגיל לא משך אצל תפקיד. אני מרגישה כתבת 35, אבל עם הרבה הוכמת חיים. כשאנחנו צעירים, יש לנו הרבה בעיות. הדבר הטוב ביותר בתחום הוא השלווה, האיזון הטוב שההגנו לנו אליו. הפינוק היחיד שאני מרשה לעצמי הוא נסיעות לחו"ל עם בעלי, רוסיה, סין, המורה הרחוק, העולם הוא נפלא ומשגע, והסקנות שליליות וודעד אינה חולפת".

• **עד כמה את מרגישה יהודית?**
"בכל מקום בעולם,nasani מרים ריח דשא ופלא. והוא משורר של פרה. אני אומרת: מימי

אורלי סגורה מעגל

עדין מתייגר בשכונה, אלא שביוקרייה של ד"ר אורלי במקומות אחרים אינם נוטליגים-משפחתיים, אלא מקרים.

לימודי הדיקטוט של אורלי יודיעוב, באוניברסיטת אוקלהומה, מומנו על ידי "איסיך", תוך עזודה לשוב ארצתה לאחר קבלת התואר ושהתלבב בחו"ל הקהילה.

לפניהם ארבע שנים הקימה אורלי בית-הספר השוכני "עמיאל-רמב"ס" מרכז להעשרה פסיכומוטורית. בית-הספר טיפס לכותרות הארצות, כאשר במהלך המלחמה נתן טיל הסקד הראשון. תוך שיטות בין הרישות בבית-הספר, החלטה אוליא להציגו לאוקלהומה, מומנו על ידי מושר-השכל. מימון מומורי.

היא הביאה לשכונה את נינה וינר, הדביקה אותה בהתלהבותה שייכעה אותה לסייע במימון הקמתו של מרכז איבוחוני-טיפולי.

הנתונים המעודכנים על ילדים לקויים למדיה, היא אמרת, הם מפיחדים: "כ-15% מחוץ מכלל הילדים הם בעלי למידה. מדובר על 40 אלף ילדים בארץ, מהם לא דיסלקטים, אבל יש להם בעיות בקיאה ובכתיבתיה. הבדיקה המוטורית בגין או ביכולות הראשונות של בית-הספר, היא מציע עקיף. לבדוק התפתחות הקוגנטיבית".

ובשנות התקווה, היא אומרת, המ丑ב קשה ומדבר ביותר מ-20 אחוזים של ילדים.

המכון של אורלי, המכון כיום באולם מרוחות, סוג מעגל אישי בחיה. בימים אלה היא רזונה לבית-השייא, שם קיבלה את פרס "איסיך" (ב亵ם דיברתי עם איסיך, בידיעה שעשתה עם חי' שמכיוון שהפרס ניתן לי על תחומי עיסוקי, הוא חייב במס' הכנסה הכלכלית לכל דבר...). היא אומרת בחוץ).

■ ברוריה אבידין-בריר

שנחת התקווה, 1959. התינוקת אורלי יידי היא בת' וחמש במשפחה בת שישה ילדים. האב, יעקב, הוא סתת-אבן, האם, שושנה, רכינה על מכונת-התפירה הביתי, הנפרת לילדיה מכנסנים משייר דדים, בעוד פיה מופיק אמרות חיים דידקטיות, רוויות מושר-השכל. שכונת התקווה, 1996. ד"ר אורלי יודי-יעוגב, אשה אלגנטית בחילוף מכנסים מוחייתי, מתוגרת אומנם עם הבעל ושלשות הילדים בחדרה, אך פעם בשבועו היא נוחתת בשכונת התקווה. אמה נפטרת לפני עשר שנים, אביה

ד"ר אורלי יידי-יעוגב מטפלת בילדי שכונת התקווה. 40 אלף דולר על תרומותה להקליה

בשנת 73', בעקבות מלחמת ים הכנטרים, החלטה להתחלף לפועל למען הארץ. תחילתה עכבה באום, אבל רצתי משחו חובי, עם אksen". באונה וגנטיבי, ואני רצתי משחו חובי, עם אksen". באונה שבעלותו, בניו יורק, עבר לנחל את הבנק של ספרा.

וינרו: "מה שקדם אוטי – אם כי לא הפתיע – הוא, ישראל וארצות-הברית הן המדינות שבוחן הפער בין עשרים וענינים הוא הכי גדול בעולם. ובארץ, אנחנו רק הולכים ומתהדרים ממלחמותיהם של מיסידי המדרינה. יש משפט האומר: 'במקום לתת לאדם דג, עדיף ללמדו איך לדוג'. כי איזה לו הרבה דגים, וזה המוטו שלו. בעצם, הינו הוא מפה להתקומות, לתרומות, לתרומות אישת טוביה, לעצמות כלכליות, ובכלל, להברה יותר טובה ויתר ערכות".

את המועמדים להשתלב בקרן ולזכות במלגה, מටה נינה בעורת של אלונים ובריקות נוספות של אנשים הנמצאים מתחת לקו העוני. "לצערנו, 95% אחים מהם הם בני עדות המורה, למורות שבארץ לא אהבים להזכיר את העניין העדתי. וגם התקציב שלנו מוגבל. יש לנו מיליון וחצי دولار בשנה, ולאחרונה, למשל, מתוך 800 מגישי הבקשות, 600 נמצאו מתאימים, אך לצערנו יכולנו לקבל רק 110, וזה בהחלט מתסכל. אבל אני אופטימית, ממשיכה להலום על התקציב כפול, ו יודעת שאני עשו הכל טוב ונכון שאני יכולת".

מטאטאים את העדותות מתח לשטייח

• הקרן שלכם מיועדת רק לבני עדות המזרחה? "בוחלן נקרהת הקרן' הקרן הבינלאומית הספרדית'. בארץ ביקשו להסביר את שמה ל'קרן הבינלאומית לחונר', אבל אני יודעת שתתבעה העדרתית נוטים כאן לטאטא מתח לשטייח, וזה מפיער לי.

"ג'ון שהמצב השתapr, אבל לא בפריפריה, שם עדרין לא הקtinyו את הפער הלימודי ויש כיסי אפילה גדולים. ההתייחסות לאנשים כאלו אורחים סוג ב' מונצחת, ולא עושים די לתיקון המצב. מנותנים שבדקטי עד שנות 92', רק חמישה תלמידים מתוך 110 משכונת התקווה סיימו בוגרות, וזה עוד בתל-אביב, ממש מעבר לככיש".

"בין הבוגרים שלנו יש אחד, שישים את לימורי כהורואדר בהצטיינות והיום הוא רופא בכיר בבית-החולמים 'סורקה'. בגיל 11 רצוי להשריר אותו כיתה, והוא לא סיים אפילו בוגרות... ויש חבר אחר, שהוא ילד קשה ולא הצליח לסייע תיכון, ובוגרונו הוא סיים לאחרונה דוקטורט במדעים. כמו כן יש עוד לפחות סיפור הצלחה".

• יש לך תחושה שאתה עטוף בהצלת נפשות? "ג'ון, כי אנחנו נותנים לאדם את הזדמנויות חייו. יש לנו בשנה כ-500 סטודנטים העשויים את התואר הראשון בארץ, ו-25 תלמידים לימורי המשך בתוכנית אוניברסיטאות היכי יוקרתיות בחו"ל. אלה עובדים קשה כדי להחזיק מעמד, והווורים אלינו כדוגמאות לsocyalogia, כלכלת, משפט, פסיכולוגיה קלינית, רפואה, מחקר ומה לא".

• האם באמות הזרום לארץ אחורי הלימודים?

"לא, וכל עוד נשמה באפי, אמשיך. בעולם הבא יהיה לי מספיק ומן לא לעשות כלום, אבל בעולם הזהakukan עם איסיך, בידיעה שעשתה עם חי' משחו שיישאר גם אחריו. "מצבי הכלכלי מאפשר לי להיות לגמרי אחרות. אני מפסידה הרבה יידידות, כי אין לי זמן לפתחיחסים לעומק, או להיפגע לאירועות צהיריים ולקפה של חמש עם חברות. לעיתים אני מטה לknoot שמלחה חדש, אבל אז, כשאני כבר כמעט כותבת המהאה, אני אומרת לעצמי שעדיף לשמור את הכסף למילגה. "הgil לא משחק אצלי תפיך. אני מוגישה כתבת

"ג'ון, 97 אחוזים מהם חזרו. וזה מדרים, כי יש להם הצעות מפתות לשמש כמטרים בקולומביא, בברקלוי או בהרווארד, והם רוצים לחזור הביתה לנצרת-עלית, לנס-צונה, לא-ארישבע, למלעות, במקום בו הם נולדו. אצל עדות המורה בולט במיוחד הרגש המפעחי החוזן, העביה של חלוקם היא, שאין להם מರפקים, ואני מנסה לעזור להם במציאות עבדה".

• את חוותה ומדרתה כל הזמן על בני עדות המורה, באילו אין אשכנזים ממשוחות מייעוטיות יובלות.

"מלכתחילה החלטנו לлечת על קו העוני ועל מיקום גיאוגרפיה. לדעת, אם יש פולני עני בירושם, עדין יש לו יותר סיכוי. אבל אדרבה, תמצאי לי כזה בירושם, או במלעות, או בדרך תל-אביב, ואני אתן לו מילגה.

• את בקשר עם בוגרי הקרן?

"ג'ון. יש לי משפחה ביולוגית בארץ שאני בקשר רוואה, אבל את הילדים שלי, בוגרי הקרן, אני רוואה הרבה. יש לי 200 ילדים כאלה. זה המון, וזה נהדר".

• אחרי 18 שנה לא התעייפת?

נפלא, או ניחוח משכר של פרה, אני אומרת: ממש כמו אצלנו בארץ". ■